

Tiểu Hồ Ly Của Ta

Contents

Tiểu Hồ Ly Của Ta	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25

Tiểu Hồ Ly Của Ta

Giới thiệu

Số chương: 8Nàng- Bạch Khiết Lạc- vốn là một tiểu hồ ly không ham tu luyện hay học pháp thuật mà có niềm hứng thú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ho-ly-cua-ta>

1. Chương 1

Nàng- Bạch Khiết Lạc- vốn là một tiểu hồ ly không ham tu luyện hay học pháp thuật mà có niềm hứng thú đặc biệt với y thuật của loài người. Sau khi tu luyện có thể hóa thành người, nàng theo một vị thần y chốn nhân gian học y thuật để có thể thực hiện ước mơ trở thành đại phu. Vốn có tư chất nên nàng học y rất nhanh, lão thần y sư phụ của nàng xem nàng là niềm tự hào, là đệ tử ưng ý nhất.

Vì quen địa hình trên núi nên lão sư phụ giao cho nàng nhiệm vụ đi hái thuốc, hằng ngày cứ sáng sớm nàng lại lên núi, gần trưa rồi về.

Hôm nay nàng lên núi như thường lệ, đang lúc hái thuốc, nàng bỗng ngửi thấy mùi máu trong hang động, vì là hồ ly nên nàng khá nhạy bén.

- Chẳng lẽ là có động vật nào bị thương?

Không đợi nghĩ xong, nàng đã chạy vào trong động, càng vào trong mùi máu càng đậm, nàng nhận ra đây không phải máu động vật. Đi sâu vào trong nàng mới phát hiện có một nam tử bên trong. Hắn hình như bị thương rất nặng, y phục vốn màu trắng đã bị nhuộm đỏ. Tới gần mới nhìn rõ mặt hắn lúc này đã trắng bệch, đôi mày nhíu lại. Không kịp nhìn rõ diện mạo hắn, nàng đưa tay bắt mạch.

- Người này không những ngoại thương mà bên trong đã bị nội thương, nhưng mạch của hắn khá lạ, không giống người thường, trên người còn có tiên khí, chẳng lẽ hắn là tiên nhân?

Nàng cũng không nghĩ nhiều, liền lấy thuốc trị thương cho hắn. Hơn nữa còn truyền chân khí chữa nội thương. Cũng may nhờ trong người hắn có tiên khí nên việc trị thương bớt vất vả.

- Tên này quả là mạng lớn, người bình thường nếu bị thương như vậy sớm đã xuống gặp diêm vương, thật ra hắn là ai?

Nàng trầm nghĩ.

Nhìn ra mới thấy sắc trời đã muộn, nhìn thương thế của hắn nàng đoán phải ngày mai mới tỉnh, nghĩ vậy nàng liền lấy ít nước cho hắn uống rồi đứng dậy quay về.

- Lạc Lạc, sao con lại về muộn vậy, sư phụ còn tưởng con có chuyện gì a?

Vừa về đến, sư phụ nàng đã lo lắng hỏi.

Chưa kịp trả lời, tỷ tỷ đồng môn - Liên Tuyết của nàng lên tiếng.

- Sư phụ, có phải Lạc Lạc của sư phụ đi tìm nam nhân nên về muộn không?

Vị sư tỷ này của nàng vốn ghen tị với nàng, thấy cơ hội liền đổ tội cho nàng.

- Sư tỷ, muội không tìm nam nhân, là do muội tìm không thấy một vị thuốc nên về hơi trễ, con xin lỗi làm sư phụ lo lắng.

Vì không muốn sư phụ lo lắng, sư tỷ bắt bẻ nên nàng đành nói dối, che giấu việc đã cứu nam nhân bị thương kia.

- Lý do của muội rõ là...

Liên Tuyết chưa kịp nói xong, sư phụ của nàng đã ngắt lời.

- Thôi đủ rồi, dù gì Lạc lạc cũng đã về. Lạc Lạc mau vào rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi, hôm nay có món gà nướng con thích.

Vừa nghe đến gà nướng, mắt nàng đã sáng rực.

- Con vào ngay, yêu sư phụ nhất.

Lạc Lạc chạy nhanh vào nhà mà không hề thấy gương mặt căm tức của Liên Tuyết.

Buổi tối, sau khi y quán đóng cửa, Lạc Lạc liền chuẩn bị thảo dược, kim châm để ngày mai chữa trị cho nam nhân kia.

Sáng sớm nàng đã chạy nhanh lên núi, vào hang động kia, nhưng đến nơi lại không thấy người đâu.

- Lạ thật, hắn đi đâu rồi? Có ai không?

Nàng hô lớn.

Thấy không có ai phản ứng, nàng quay người chuẩn bị đi, bỗng một bàn tay to lớn bóp chặt cổ nàng, khiến nàng khó khăn hít thở.

- Khụ... khụ... buô,,ng ra!!!

- Người là ai? Có phải đến ám sát ta đúng không?

Giọng nói tà mị vang lên khiến nàng ngược mắt lên. Nàng nhìn thấy nam tử một gương mặt tuấn mỹ, quả là cả đời nàng chưa thấy ai đẹp hơn hắn, mày phượng, mũi cao, một mỏng, cả khuôn mặt toát lên vẻ tà mị hiem có, hắn còn đẹp hơn những nam hồ trong hồ tộc, tuy gương mặt chỉ có chút huyết sắc nhưng vẫn yêu diễm vô cùng. Nhưng dường như đây không phải là lúc nàng ngắm hắn.

- Ta không.. không phải, người là nam nhân bị thương hôm qua đúng không? Chính ta đã cứu người a!!!

Hắn vừa nói lỏng tay nàng đã dùng hết sức để giải thích.

- Thì ra người đã giúp ta trị thương?

Hắn vừa nói vừa dần buông tay ra.

- Phải phải!!!

Nàng cố sức gật đầu lia lịa,

- Dù sao nhờ ít chân khí và mấy thảo dược của người khiến ta hồi phục không ít, coi như lúc này ta hiểu lắm.

- Hiểu lắm? Hiểu lắm của người suýt lấy mạng ta, không cảm ơn thì thôi cũng không biết xin lỗi sao? Quả là tên đáng ghét!!!

Nàng vừa thềm mắng vừa lườm hắn.

Thấy vậy, hắn nhướn mày không vui.

Sợ hắn tức giận lại vô cớ bóp cổ nàng, Lạc Lạc liền mỉm cười.

- Người đừng tức giận, ta chỉ đang suy nghĩ về một chuyện thôi, không phải đang mắng thềm người đâu.

Nói xong nàng liền tự mắng mình, sao lại tự khai ra chứ, để xoay đổi cục diện, nàng liền nói:

- Người đã khỏe hẳn chưa, ta có mang thảo dược giúp thương thể của người nhanh hồi phục đây.

- Không cần, ta có thể tự chữa thương được.

Hắn lạnh lùng nói.

- A vậy được, ta đi đây, chúc người sớm bình phục!

Nàng liền xoay đầu định chạy đi, thật may vì có cố chuồn lẹ a, càng nói chuyện với tên nay lâu chắc nàng khó giữ mạng.

- Ai nói người có thể đi?

Hắn cất tiếng.

- Người nói không cần trị thương a!

Nàng thắc mắc.

- Ta không cần trị thương nhưng cần y phục và thức ăn, hằng ngày người phải mang đến cho ta đến khi ta hồi phục hẳn.

Hắn ra lệnh như một đế vương quyền uy.

- Người vô lí quá nha, ta cũng không phải nha hoàn của người.

Nàng tức giận nói.

- Người đã cứu ta phải chịu trách nhiệm với ta! Sao? Người dám không nghe theo.

Hắn nhìn nàng, mỉm cười đầy uy hiếp.

Tuy nàng là lơ ly nhưng không giỏi võ công hay pháp thuật, nhiều nhất chỉ có thể bay và biến thành người. Nhìn qua nam nhân này không đơn giản, nàng e là không thể thắng. Sớm biết đã chăm chỉ tu luyện rồi, học y thuật chỉ có thể cứu người chứ không thể cứu mình a.

- Được.. được, vậy ta sẽ chịu trách nhiệm với người cho đến khi người hồi phục. Người nghỉ ngơi đi, ở đây có ít hoa quả người ăn tạm, ngày mai ta sẽ đem y phục và đồ ăn có người. Giờ ta phải về kéo sư phụ ta lo lắng.

Nàng âm thầm nuốt lệ.

- Người tên gì?

Hắn hỏi.

- Bạch.. Bạch Khiết Lạc.

Nàng mở to mắt nhìn hấn.

- Nhớ kĩ, ta là Lăng Thiên Ngạo. Mai người nhớ đến, nếu không ta sẽ tìm người tính sổ.

- Biết rồi a!!

Nàng xoay người chạy thật nhanh ra khỏi sơn động.

Lúc này chỉ còn hấn, trên môi bỗng xuất hiện nụ cười đầy tà mị. Không hiểu từ lúc nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu cùng lúm đồng tiền xuất hiện khi cười của nàng hấn lại có ý muốn chiếm giữ nàng bên cạnh. Y phục, thức ăn hấn có thể tự biến ra nhưng hấn lại dùng chúng viện cớ để có thể gặp nàng.

Kể từ lúc đó hấn đã định cả đời Bạch Khiết Lạc nàng sẽ dây dưa không dứt với Lăng Thiên Ngạo hấn.

2. Chương 2

Về đến y quán, sư phụ liền gọi nàng vào sắc thêm thuốc, hôm nay y quán có vẻ đông người.

- Sư phụ, sao hôm nay y quán đông người vậy a?

Nàng vừa sắc thuốc vừa hỏi.

-Nghe nói những người này lên núi bị hồ yêu quyến rũ, hấp thụ nhân khí, giờ chỉ còn nửa cái mạng, may ở y quán chúng ta có thảo được cùng trị liệu thích hợp nên mới giữ mạng của họ được.

Sư phụ ôn tồn giải thích.

Nàng vừa nghe đến hồ yêu liền cảm thấy một trận run rẩy, hồ tộc của nàng vốn bản tính hiền lành, chỉ có một số ít mang tâm ma, nhưng không ngờ chỉ một số ít đó đã làm mất đi danh dự của hồ tộc nàng.

-Sư phụ, trong hồ tộc không phải ai cũng là hồ ly tinh chuyên hại người đâu a!

Nàng ngược mắt nhìn sư phụ.

- Ta đương nhiên biết, phàm là mọi sự đều có hai mặt, người cũng có người tốt người xấu huống chi là hồ.

Sư phụ ôn nhu nhìn nàng, vuốt chòm râu trắng.

Nàng mỉm cười, quả là sư phụ của nàng hiểu chuyện nhất.

- Sư phụ không thể nói như vậy được, hồ ly tinh ai chẳng đi hại người, yêu quái sao có thể so với con người chúng ta.

Nàng chưa kịp lên tiếng sư tỷ của nàng đã chanh chua nói.

- Liên Tuyết, chúng ta là đại phu phải có lòng từ bi, nhìn mọi chuyện phải bằng một đôi mắt sáng suốt, không thể đánh đồng mọi chuyện như vậy. Con vốn có tư chất học y nhưng lại không có tấm lòng của một đại phu chân chính, ta thật thất vọng về con.

Sư phụ tức giận nhìn Liên Tuyết.

- Con sao có thể so sánh với đồ nhi Lạc Lạc của sư phụ, nếu không phải năm xưa sư phụ hứa với phụ mẫu sẽ chăm sóc ta e là giờ ta đã bị đuổi đi từ lâu rồi.

Liên Tuyết vừa cảm tức vừa nói, không nhìn phản ứng của sư phụ đã bỏ đi.

- Con..con...

Sư phụ tức giận ôm ngực.

- Sư phụ người đừng tức giận,, tỷ tỷ có lẽ nhất thời tức giận mới nói vậy!!

Lạc Lạc vừa đỡ lấy sư phụ vừa nói.

- Thôi con không cần giải thích cho nó, mau ra trị thương cho bệnh nhân đi, ta không sao, bây giờ ta đi chuẩn bị thêm thuốc,

Nàng vâng lời sư phụ ra ngoài đại sảnh.

Chữa bệnh xong đã gần xế chiều, nàng mới nghĩ đến một việc quan trọng là phải chuẩn bị y phục và thức ăn cho nam nhân đó, nghĩ rồi nàng liền chạy vào lấy tiền và đi đến cửa hàng y phục

Nàng vừa chọn vừa nghĩ:

- nam nhân đó chắc hẳn là thích mặc bạch y.

Nghĩ rồi nàng liền cầm một bạch y, màu trắng phiêu dật kết hợp những hoa văn đẹp mắt, chất liệu vải mềm mại, nàng vừa nhìn đã thấy thích.

- Cô nương quả tinh mắt, bộ y phục này là mẫu mới nhất, được rất nhiều công tử thiếu gia ưa mặc.

Ông chủ khen lấy khen để.

- Hảo! Bộ y phục này ta mua, ông chủ bao nhiêu tiền?

Nàng vừa lòng hỏi ông chủ.

- Bộ y phục này ta giảm giá cho cô nương, tổng cộng 100 lượng.

Nàng vừa nghe giá đã trợn mắt

-Ông chủ, có đắt quá hay không a?

-Cô nương không hiểu, bộ y phục này chỉ có thể nói là thượng phẩm, không thêm không bớt 1 lượng nào đâu.

Nàng nhìn quanh, quả là không có y phục nào nhìn thuận mắt cả, nghĩ vậy nàng liền cắn răng trả tiền cho ông chủ.

- Nam nhân chết tiệt! Tiền của ta để dành mua gà nướng giờ không còn nữa....huhu

Thôi than vãn trong lòng, nàng cẩn thận gọi y phục lại, trở về y quán.

Sáng sớm hôm sau, khi gà chưa gáy nàng đã thức dậy chuẩn bị đồ ăn, chuẩn bị lên núi.

- Lạc Lạc! Sao con lên núi sớm vậy?

Sư phụ hỏi nàng.

- A..a hôm nay con cần tìm khá nhiều thảo dược, sư phụ không nói với người nữa, con đi đây...!!!

Nói rồi nàng liền chạy nhanh tránh bị sư phụ phát hiện.

Vào sơn động, nàng liền thấy nam nhân kia đang nhắm mắt trong tư thế vận khí, xung quanh hắn có ánh sáng màu lam nhạt.

- Nàng tới rồi?

Hắn vẫn nguyên tư thế lạnh lùng hỏi.

- Ta mang y phục và thức ăn cho ngươi đây!

Nàng hơi giật mình nói.

Dứt lời, nàng liền thấy hắn dừng động tác, mở mắt nhìn nàng.

- Tới đây!

Giọng nói tà mị vang lên khiến nàng không khỏi run rẩy một trận trong lòng.

Nàng đem đồ ăn ra để trước mặt hàng.

- Chỉ có thế này?

Hắn nhú mày.

- Trong y quán còn có sư phụ và sư tỷ, ta không thể mang quá nhiều, còn có một ít hoa quả ta hái được, nếu người có đói thì ăn thêm.

Nàng bình tĩnh trả lời.

- Nàng là hồ ly sao lại mở y quán làm đại phu?

Hắn quả không đơn giản, có thể nhìn ra nàng là hồ ly, nghĩ lại trên người hắn có tiên khí, chẳng lẽ là tiên nhân? Chỉ trách Lạc Lạc nàng không chăm chỉ tu luyện, không thể nhìn ra đối phương là người như thế nào.

- Sao người biết ta là hồ ly? Người là thần thánh phương nào?

Nàng ngược mắt nhìn hắn.

- Sao ta lại không biết, có điều ta thắc mắc tại sao hồ ly như nàng không tu luyện mà lại theo con người học y?

- Ta thích không được sao, Mà sao ta phải giải thích cho người chứ?

Nàng nhú mi nhìn hắn.

Hắn không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn nàng.

- tên này quả là yêu nghiệt, chỉ là cười nhẹ thôi có cần đẹp đến vậy không?

Nàng trầm nghĩ.

- Bỏ thức ăn qua một bên, mau qua đây giúp ta cởi y phục để ta còn tắm rửa, ta tìm thấy một con suối nhỏ sâu trong sơn động.

- Cái gì cơ? Ta phải cởi y phục cho người?

Tuy nàng là hồ ly nhưng cũng biết đạo lý “Nam nữ thụ thụ bất thân” nha.

- Không chỉ cởi mà tí nữa nàng phải mặc y phục cho ta, vết thương của ta vẫn chưa lành nên không thể tự mặc. Nếu nàng không giúp ta thì đời này đừng hòng bước ra khỏi sơn động này.

Hắn mỉm cười uy hiếp.

- Người... người.. Cùng lắm là ta giúp người là được chứ gì.

Được rồi, nàng thừa nhận tên này thật nguy hiểm, hắn nói được làm được.

- Vậy mới ngoan, lại đây.

Giọng nơi trầm ấm của hắn vang lên.

Nàng chậm chậm bước tới, đưa tay run rẩy cởi đai lưng, thoát ngoại bào thấm máu của hắn ra, tiếp đến trung y.

Thấy nàng dừng tay, hắn lạnh lùng nói:

-Tiếp tục!

Nàng hoảng sợ thoát trung y của hắn ra, bên trong là cơ ngực săn chắc, làn da trắng mịn màng, bụng không chút mỡ thừa, hoàn mỹ... hoàn mỹ a

Nàng quả là một hồ ly háo sắc a..

- Ngắm đủ chưa?

Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên, hơi thở nam tính phả trên tóc nàng khiến nàng bất giác run rẩy, mặt nàng cơ hồ nóng lên lạ thường, nhịp tim tăng nhanh.

- Xong.. xong rồi! Người tự vào tắm đi.

Nói xong, nàng quay người định rời đi.

Cư nhiên hắn không cho nàng đi, kéo nàng lại vào lòng, ghé sát vào tai nàng, giọng nói tà mị vang lên.

- Có biết vì sao ta cho phép nàng nhìn thấy cơ thể của ta hay không?

- Ta chỉ đơn thuần giúp người thoát y để người tắm thôi.

Nàng nhỏ giọng run rẩy.

- Sai rồi, việc này đại biểu cho việc ta đã là nam nhân của nàng, nàng phải chịu trách nhiệm với ta!

Nàng trợn mắt không thể tin nhìn hắn.

- Là người ép buộc ta, ta không cố ý.

- Ta ép buộc nàng có thể nhắm mắt cời a, chính vì nàng có lòng muốn nhìn thấy thân thể ta, nàng quả là tiểu hồ ly háo sắc.

Hắn mỉm cười nói.

- Ta không có, trách nhiệm gì chứ,ta... ta không nuôi nổi người, đừng làm nam nhân của ta.

Nàng mắt bình tĩnh nói.

- Ta sẽ nuôi nàng, chỉ cần nàng chịu trách nhiệm với ta thôi, tiểu hồ ly háo sắc.

Vừa nói hắn vừa nhéo mũi nàng.

- Người quả là biến thái, ta và người mới gặp nhau người đã gài bẫy bắt ta chịu trách nhiệm.

Nàng nhìn hắn đang mỉm cười gian xảo.

- Dù gì người chịu thiệt là ta, nàng nói ta gài bẫy nàng, chứng cứ đâu.

- Người... người, ta sẽ không đến đây nữa, người tự lo liệu đi.

Nàng quay người chuẩn bị chạy trốn.

- Được rồi, nàng quay về đi!

Nàng tưởng hắn nói thật liền vui mừng.

- Thật sao? Ta không cần tới nữa!

-Đương nhiên, nhưng mai ta sẽ đến y quán đòi công bằng với sư phụ của nàng.

Hắn gian tà mỉm cười.

- Không được!! Mai ta sẽ đến, người không được tìm sư phụ ta!

- Vậy mới là hồ ly ngoan của ta!

Hắn hài lòng nhìn nàng.

Nàng quay người chạy thật nhanh, sợ hắn lại đổi ý. Nàng quả là xui xẻo, xui xẻo a...

Nhìn bóng lưng nàng khuất dần, Lăng Thiên Ngạo mới cất tiếng.

- Lạc nhi, nàng đã định cả đời này là tiểu hồ ly của ta, còn ta là nam nhân duy nhất của nàng.

Hết chương 2.

3. Chương 3

Lạc Lạc vừa đi khỏi không bao lâu, từ cửa động một nam nhân mặc hắc bào bước vào, cúi đầu cung kính với Lăng Thiên Ngạo:

- Thần quân! Vết thương của ngài đã hồi phục chưa? Cũng tại thuộc hạ lơ là, khiến người của yêu giới nhân cơ hội đả thương ngài.

Lúc này, Lăng Thiên Ngạo mới phát tay, y phục đầy máu trên người đã biến mất, thay vào đó là bạch y của Lạc Lạc mang đến.

- Ta không sao! Không phải lỗi của ngươi! Cũng tại ta sơ suất, lúc loại bỏ tâm ma là lúc ta suy yếu nhất nên mới để bọn yêu giới đả thương, nhưng lần này cũng không thể loại bỏ hoàn toàn tâm ma, e là phải tìm cơ hội khác, nếu không một khi tâm ma bộc phát sẽ không khống chế được.

Lăng Thiên Ngạo lạnh lùng nói.

- Vậy Thần quân, khi nào người trở về?

Nam nhân hắc bào cúi đầu.

- Phong! Chuyện ở Thần cung giao cho ngươi xử lý! Ta vẫn cần ở đây một thời gian.

Hắn phải ở lại đây với tiểu hồ ly của hắn một thời gian a.

- Nhưng Thần quân, công chúa Phượng tộc hàng ngày vẫn đến tìm ngài!

Giọng của nam nhân tên Phong có vẻ khẩn trương.

- Thật phiền phức! Cứ đuổi nàng ta đi, không cần nói nhiều với nàng ta!

Giọng hắn mất kiên nhẫn.

- Thuộc hạ đã rõ!

Trong phút chốc, Phong nhanh chóng rời đi, chỉ còn Lăng Thiên Ngạo trong sơn động.

Lúc này Lạc Lạc cũng đã về y quán, nàng không hiểu sao tim cứ đập thành thịch, cả người nóng lên lạ thường, nàng bị bệnh, bị bệnh rồi a

Kể từ lúc đó đến nay cũng đã được nửa tháng, hằng ngày Lạc Lạc vẫn mang thức ăn đến cho Lăng Thiên Ngạo. Có điều nàng cảm thấy quả thật mình rất xui xẻo vì Lăng Thiên Ngạo đã đặt ra một luật lệ, chỉ cần nàng làm điều gì trái ý hắn thì sẽ bị phạt- đó là hôn nhẹ, nàng biết là mình sẽ bị chịu thiệt nhưng không thể phản kháng, vì vậy chỉ có thể hạn chế làm trái ý hắn. Nhưng hắn rất quá đáng, ví dụ chỉ cần nàng đến muộn dù chỉ là một phút cũng bị phạt, nàng không gọi hắn là Ngạo cũng bị phạt. Mỗi lần nàng bị hôn là hít thở không thông, đầu óc quay cuồng, hơn nữa còn phát bệnh lạ - tim đập nhanh, cả người nóng đến lạ thường. Hơn nữa mỗi lần nàng bảo hắn tự lo liệu thì hắn lại than vết thương chưa lành hẳn, đau chỗ này chỗ kia, còn lấy cớ hắn là nam nhân của nàng nên nàng phải chịu trách nhiệm, khiến nàng quả là không còn gì để nói.

Trong thời gian này, hắn còn dạy nàng pháp thuật, quả thật nàng càng ngày càng lợi hại, chẳng mấy chốc thì nàng sẽ trở thành hồ ly vừa giỏi pháp thuật vừa tinh thông y thuật. Có điều không phải hắn dạy nàng không công mà với điều kiện mỗi lần hắn dạy nàng một chiêu thức thì nàng phải hôn nhẹ hắn, những lúc đó nàng đều nhăn nhó:

-Thế khi khác nào ngươi phạt ta a!!!

Lúc đó hắn chỉ mỉm cười gian xảo:

- Lúc phạt là ta hôn nàng, còn bây giờ nàng hôn ta, khác nhau hoàn toàn a!

Nàng quả thật không thể đấu lại hắn, vì vậy Lạc Lạc ngày nào cũng bị chiếm tiện nghi mà vẫn ngây thơ không hề biết lòng dạ của đại sắc lang nào đó.

Hôm nay như thường lệ nàng mang đồ ăn chuẩn bị lên núi thì sư phụ liền gọi nàng lại.

- Lạc Lạc! Hôm nay sư phụ có việc phải ra ngoài, dự là chiều mới về, con ở lại y quán trông coi khám bệnh, một mình Liên Tuyết ta không yên tâm, con không được rời khỏi, người bệnh có thể đến bất cứ lúc nào!

Lạc Lạc thầm nghĩ dù không đến một ngày cũng không sao, dù sao hắc rất lợi hại, nhìn đói một ngày cũng không chết, cùng lắm ngày mai hắc hôn nhẹ nàng lâu hơn thường ngày thôi, dù gì nàng cũng quen bị phạt, nghĩ xong nàng liền gật đầu với sư phụ.

- Hảo! Sư phụ cứ yên tâm, Lạc Lạc sẽ trông coi y quán thật tốt

-Đồ nhi ngoan, ta sẽ mang gà nướng về cho con!

Sư phụ hài lòng nhìn nàng.

Và rồi cả ngày hôm đó thật yên bình, nhưng Lạc Lạc không ngờ bị kịch lại đến vào buổi tối.

Đang ăn gà nướng ngon lành, Lạc Lạc liền nghe ai gọi tên mình, mà giọng này thật quen, giống như của Lăng Thiên Ngạo vậy, nàng giật mình, chẳng lẽ nàng bị ảo giác sao? Mắt nàng nhìn ra cửa, quả nhiên là hắc, bạch y phiêu dật cùng nụ cười tà mị nổi bật trong bóng tối. Nàng sợ hãi bỏ chiếc đũa gà xuống, chạy thẳng ra ngoài.

- Người sao lại đến đây? Sao người biết nơi này?

Nàng lo sợ hỏi hắc.

- Lạc nhi, hôm nay nàng để ta nhìn đói, ta đặc biệt đến để phạt nàng đây!

Hắc cất giọng trầm thấp.

- Người đi trước đi, mai người muốn phạt thế nào cũng được, hôm nay ta thật sự có việc quan trọng nên không mang thức ăn cho người a!!!

Nàng vừa nói vừa đẩy hắc.

- Ta sẽ không phạt nàng nữa, mai nàng cũng không cần đến sơn động!

Nàng trừng to mắt không thể tin nhìn hắc. Những nàng chưa kịp vui mừng hắc đã cất tiếng.

- Ta nghĩ kĩ rồi, thấy y quán của nàng cũng thật không tồi, ta quyết định ở lại đây đến khi bình phục thì thôi!

- KHÔNG ĐƯỢC!!!!

Nàng la to.

- Nàng không muốn ta ở đây!

Hắc nhíu mày tỏ vẻ tức giận.

Thấy hắc tức giận nàng liền thay đổi sắc mặt, cười hì hì:

- Ta sao không muốn người ở đây a, chẳng qua y quán là của sư phụ ta, ta không thể quyết định, sư phụ ta rất rất khó tính, bây giờ người trở về sơn động, mai ta sẽ mang thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon cho người, người thấy thế nào!!

Mặt hắc có vẻ dịu lại, nhưng nàng chưa kịp vui mừng hắc lại cất tiếng.

- Yên tâm! Ta sẽ thuyết phục sư phụ nàng!

Nói rồi hắc kéo tay nàng vào trong, thân thiện chào sư phụ nàng.

- Xin chào sư phụ của Lạc nhi, tại hạ Lăng Thiên Ngạo là bằng hữu của Lạc nhi, vì mới từ phương xa đến nên chưa tìm được nơi ở, mạo phép xin thân y cho ta ở tạm y quán một thời gian.

Giọng điệu của hắc quả là vừa tha thiết vừa chân thành.

Lại nói đến hấn vừa xuất hiện khiến sư tỷ của nàng thần hồn điên đảo, ánh mắt dán chặt lên hấn không chớp một cái, nhìn dáng vẻ của tỷ tỷ nhìn hấn khiến nàng thật khó chịu a.

- Thì ra là bằng hữu của Lạc Lạc, đã vậy ta cũng coi ngươi như người nhà, ở tạm một thời gian không có vấn đề gì!!!

Nhìn hấn đầy khí chất, lại là bằng hữu của Lạc Lạc, sư phụ có vẻ rất tin tưởng

Lạc Lạc mở to mắt, sư phụ của nàng cũng thật là dễ tính a.

- Như vậy tại hạ biết ơn ngài không hết, nghe nói ngài là thần y danh tiếng thiên hạ, ta may mắn được một vị bằng hữu tặng một củ nhân sâm ngàn năm, mạo phép nhờ thần y ngài kiểm tra xem có phải thượng phẩm hay không!

Hấn từ tay áo cần khôn lấy ra.

Sư phụ vừa nhìn thấy nhân sâm đã sớm sáng mắt, cẩn thận đưa tay nhận, thận trọng xem xét.

- "Thần y danh tiếng thiên hạ" ta không dám nhận, nhưng ta có thể chắc chắn đây là nhân sâm ngàn năm quý hiếm, cả ngàn năm mới ra có một củ, nhân sâm này chỉ có thể phát triển ở nơi cực hàn, rất khó lấy được, quả là thượng phẩm của thượng phẩm.

- Vậy ta xin thần y hãy nhận lấy nó, kẻ hèn ta không hiểu y thuật, giữ lại cũng không có ích, nó ở bên thần y sẽ cứu được rất nhiều người.

Lăng Thiên Ngạo mỉm cười đầy chân thành.

Sư phụ nàng có chút do dự...

-Coi như ta cảm ơn vì ngài cho tá túc ở đây! Nếu không ta sẽ không yên lòng.

- Phải đó sư phụ, đó là thành ý của Lăng công tử, người nhận đi nếu không công tử sẽ buồn lắm!

Liên Tuyết này giờ im lặng bỗng chốc lên tiếng, giọng nói dịu dàng như nước, trên mặt còn hơi phỉm hồng, nhìn Lăng Thiên Ngạo đầy e thẹn. Chỉ tiếc hấn một chút cũng không để ý nàng ta, ánh mắt chỉ dán chặt lên Lạc Lạc, nhìn thấy vậy Liên Tuyết tức tối không thôi, Liên Tuyết nghĩ cả đời này đây là nam nhân tuấn mỹ nhất mà nàng từng gặp, làm tim nàng không khỏi xao xuyến, nhưng nàng liếc mắt cũng nhận ra hấn có ý với lạc Lạc liền không khỏi phần nộ, thế nhưng trong lòng đã thầm khẳng định: "Nam nhân này sẽ sớm thuộc về ta"

- Vậy ta cung kính không bằng tuân lệnh! Ta sẽ dùng nhân sâm này để chế thuốc cứu người.

Sư phụ nàng cất tiếng đầy phấn khởi.

Nghe thấy vậy, Lăng Thiên Ngạo liền buông lời cảm tạ.

- Đa tạ thần y!

Trong phút chốc, Lạc Lạc cảm thấy đầu óc quay cuồng, sự việc xảy ra quá nhanh khiến nàng không khỏi bàng hoàng. Sư phụ nàng không những cho hấn ở lại còn có vẻ rất hài lòng về hấn, cuộc sống của nàng từ nay về sau phải làm sao a. Hấn quả là xảo trá, còn biết dùng nhân sâm lấy lòng sư phụ nàng, trong lòng nàng quả là rất phần nộ.

Ngước mắt lên, Lạc Lạc nhìn thấy một nụ cười đầy ôn nhu, nhưng nàng lại cảm thấy lạnh run, nàng cảm nhận được nụ cười ấy ẩn chứa một mối nguy hiểm vô cùng to lớn, giờ nàng đã không thể nào khống chế cục diện.

Đêm khuya thanh vắng, Lạc Lạc trần trọc không thể ngủ, vừa nghĩ đến Lăng Thiên Ngạo từ này sẽ sống cùng nàng, nàng liền cảm thấy run rẩy, tên đó nguy hiểm như vậy ngày tháng tiếp theo sao nàng có thể sống nổi a., trong lúc lo sợ nàng đã ngủ thiếp khi nào không hay. Trong căn phòng tối tăm, chỉ nghe tiếng thở đều đều của Lạc Lạc bỗng xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, dưới ánh trăng yếu ớt soi vào khe cửa có thể thấy nụ cười đầy tà mị của Lăng Thiên Ngạo. Hấn nhẹ nhàng khép cửa, chậm rãi cởi ngoại bào ra,

ngiêng người nằm xuống giường. Nhìn gương mặt say ngủ đáng yêu của nàng, hắn không khỏi say mê, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi lướt quanh vành môi của nàng, sau đó nhân lúc miệng nàng hé mở đưa lưỡi càn quét bên trong, nụ hôn vừa triền miên vừa ôn nhu, bàn tay nhẹ vuốt khuôn mặt mềm mại của nàng. Đến khi tiểu nhân nhĩ trong lòng khó chịu hừ nhẹ một tiếng hắn mới thỏa mãn ôm trọn nàng vào trong lòng, nhắm mắt từ từ đi vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Sáng sớm thức dậy, Lạc Lạc cảm thấy môi đau lạ thường, soi gương mới thấy môi nàng đã bị sưng đỏ.

- Chắc là bị côn trùng cắn rồi!!

Lạc Lạc ngây thơ nghĩ, hoàn toàn không nghĩ đến đó là tác phẩm của đại sắc lang nào đó, không nghĩ ngợi nhiều nàng liền lấy thảo dược bôi vào, nhờ hiệu quả của dược nên môi nàng đã bớt sưng. Sau khi sửa sang y phục, tóc tai xong, nàng liền mở cửa chuẩn bị ra ngoài. Vừa mở cửa, nàng liền thấy gương mặt yêu nghiệt của Lăng Thiên Ngạo, hắn nhìn nàng mỉm cười, nàng chợt nghĩ

- Vừa sáng đã gặp hắn không biết cả ngày sẽ xui xẻo hay không?

- Lạc nhi! Tối qua nàng ngủ ngon không?

Hắn dịu dàng hỏi nàng.

- Nhờ phúc của người, tối qua ta ngủ không ngon tí nào.

Nàng tỏ ra bất mãn nhìn hắn.

Hắn không tỏ vẻ giận dữ hay trách móc nàng, mà ánh mắt tràn đầy yêu thương.

- Môi nàng làm sao vậy?

Hắn chậm nhếch môi, đưa tay lên sờ nhẹ làn môi của nàng.

- Chỉ là côn trùng cắn thôi, ta đã bôi dược rồi.

Hắn khẽ mỉm cười, quả nhiên tiểu hồ ly của hắn là ngây thơ nhất.

- Lăng công tử! Mời công tử vào ăn sáng, hôm nay ta đặc biệt làm nhiều món ngon mời công tử.

Giọng nói đầy e thẹn của Liên Tuyết vang lên phá tan bầu không khí.

Nàng có nhìn nhầm hay không, sư tỷ nàng bình thường mặt trời đã lên tận đỉnh núi rồi còn chưa chịu thức dậy, hôm nay lại dậy rất sớm, hơn nữa còn nấu đồ ăn sáng, nàng ta bị ma ám sao?

- Lạc nhi! Mau đi ăn sáng thôi!

Hắn không thèm quan tâm đến Liên Tuyết, đôi mắt chỉ dán chặt vào thân ảnh tiểu hồ ly của hắn khiến Liên Tuyết vô cùng phẫn nộ, hung hăng nhìn về phía Lạc Lạc.

Lăng Thiên Ngạo ở đây cũng đã hơn 1 tuần, hắn bình thường đều cùng Lạc Lạc lên núi hái thuốc, cả ngày đều ở cùng với nàng, như hình với bóng. Sư tỷ nàng thì hầu như ngày nào cũng liếc mắt đưa tình với Lăng Thiên Ngạo, đều đáng buồn là hắn cũng không bao giờ đáp lại, làm mất thể diện của nàng ta một cách quang minh chính đại.

- Ngạo! Người mau đem thuốc ra ngoài phơi?

Lạc Lạc đã quen với việc sai bảo hắn.

- Ấy da, sao sư muội lại sai bảo Lăng công tử chứ, Lăng công tử người cứ ở đây, để Tuyết nhi làm là được rồi!

Nàng ta cười duyên nhìn Lăng Thiên Ngạo, ánh mắt nhu mì vô cùng, quả khiến người ta phải thương hoa tiếc ngọc.

- Vậy làm phiền Liên Tuyết cô nương rồi, ta ở đây giúp Lạc Lạc sắc thuốc.

Không ngờ hần trả lời như vậy, Liên Tuyết há hốc miệng, thật ra nàng ta nghĩ Lăng Ngạo Thiên ít nhất sẽ biết thương hoa tiếc ngọc, ai ngờ hần lại khiến nàng ta mất hết mặt mũi, còn chuốc việc vào thân.

- Công tử! Hay người cùng làm với Tuyết nhi đi, ta cảm thấy được hơi nhiều, hai người làm mới được a!

Liên Tuyết tỏ vẻ nũng nịu.

- Vậy Lạc nhi ra phơi thảo được cùng ta, làm phiền Liên Tuyết cô nương ở đây sắc thuốc.

Nói rồi hần liền kéo Lạc Lạc ra ngoài, để Liên Tuyết trong phòng một mình nghiêng răng hung hãn.

Và chuyện tương tự như thế cứ xảy ra lặp đi lặp lại khiến Lạc Lạc cảm thấy thật đau đầu.

Hôm nay là lễ hoa đăng, Lạc Lạc vô cùng hào hứng vì nàng có thể thả đèn cầu bình an cho mọi người. Trời chưa trở tối, nàng đã xin phép sư phụ vào thành, sư phụ nàng hiển nhiên đồng ý. Cuối cùng sau bao ngày mệt mỏi nàng cũng có thể thư giãn thoải mái, trên đường đi nàng đá chân sỏi, ca hát vui vẻ, thế nhưng...

- Ngạo! Người theo ta làm gì, ta đã bảo hôm nay ta muốn đi chơi riêng a!!

Nàng quay đầu lại trừng mắt với bạch y nam nhân đang hiên ngang đứng mỉm cười.

- Lạc nhi! nàng nữ lòng nào bỏ ta lại a!

Hần đáng thương nhìn nàng, thoáng nhìn thật giống một tiểu nương tử đang hờn trách phu quân.

Quả thật nàng là một hồ ly rất dễ mềm lòng, nên rất nhanh bị hần dụ dỗ.

- Thôi được, vậy người đi cùng ta, nhưng không được làm loạn!

Nhìn hần đáng thương như vậy, nàng cảm thấy thật đau lòng.

Hần thấy vậy liền lên phía trước nắm lấy tay nàng, chuẩn bị bước đi thì nghe tiếng từ sau vọng lại

- Lăng công tử, sư muội, chờ ta với!

Liên Tuyết từ xa chạy lại.

Lạc Lạc cảm thấy thật phiền a. sư tỷ của nàng mấy năm trước đâu thềm đi chơi hoa đăng cùng nàng, luôn tách ra đi riêng cùng với các vị công tử trong thành, sao thấy Ngạo đi cùng nàng lại đòi đi theo chứ!! Tức chết tiểu hồ ly nàng rồi!

- Liên Tuyết cô nương, e là không tiện đâu!

Lăng Thiên Ngạo lạnh lùng từ chối.

- Sư muội, ở đây sư tỷ có 2 đùi gà nướng, muội có thể cho sư tỷ đi cùng được không, nếu không tỷ sẽ đau lòng mà đem đổ 2 đùi gà thơm ngon này mất!

Cũng may nàng ta có chuẩn bị.

Lạc Lạc quả nhiên bị gà nướng hấp dẫn, mặc kệ Lăng Thiên Ngạo không đồng ý cũng vẫn dẫn theo Liên Tuyết, đừng trách nàng, nàng chỉ không thể trơ mắt nhìn gà nướng bị lãng phí a

Trời đã tối, ba người rảo bước trên đường, có vô số đèn lồng nhiều màu treo lên khiến Lạc Lạc vô cùng cao hứng. Điều đáng nói là người đi trên đường đều tập trung ánh nhìn vào Lăng thiên Ngạo và Lạc Lạc, nữ tử nhìn thấy Lăng Thiên Ngạo đều e thẹn cúi đầu, hị chưa từng gặp qua nam tử đẹp nào như vậy, còn nam

nhân nhìn thấy Lạc Lạc đều thần hồn điên đảo, khi thấy nàng mỉm cười thì hồn xiêu phách tán, có điều những nam nhân đó bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Lăng thiên Ngạo thì không dám ngắm mỹ nhân nữa.

- Ngạo! Ta muốn ăn kẹo hồ lô!

Lạc Lạc mắt sáng rực nhìn về phía ông chủ bán kẹo. Lăng thiên Ngạo mỉm cười đầy âu yếm:

-Hảo! Ta mua cho nàng!

- Ta cũng muốn...

Liên Tuyết đã chính thức trở thành người tàng hình, Lăng Thiên Ngạo không thèm đếm xỉa đến nàng ta, nhanh chóng đi mua kẹo cho tiểu hồ ly của hắn.

- Lạc Lạc! Muội sang gian hàng bên kia mua cho sư phụ một túi đậu phộng rang, lúc này sư phụ nhờ tỷ mua mà chân tỷ lại hơi đau, muội mua giúp tỷ a

Liên Tuyết vừa nói vừa lấy tay xoa chân.

- Hảo! Vậy sư tỷ ở đây chờ muội một chút!

Nói rồi nàng liền chạy đến chỗ gian hàng kia.

Liên Tuyết vừa thấy nàng đi liền nở nụ cười.

- Lạc nhi đâu?

Lăng Thiên Ngạo bước đến hỏi Liên Tuyết.

- A lúc này có Lâm công tử rủ Lạc nhi đi thả đèn, muội ấy nói tí sẽ tự trở về!

Liên Tuyết nói dối không chớp mắt.

Lăng Thiên Ngạo liền nhíu mày, hắn vừa đi không bao lâu sao lại nhảy ra Lâm công tử chết tiệt nào vậy? Nhất định phải phạt tiểu hồ ly ham vui kia mới được.

- Ta đi tìm nàng!

Hắn lạnh lùng quay đầu bước đi.

Liên Tuyết vốn nghĩ hắn sẽ tức giận mà quay về, lúc đó nàng ta sẽ rủ hắn đi thả đèn, nào ngờ hắn lại đòi đi tìm Lạc Lạc.

- A!! Lăng công tử...

Lúc này nàng ta liền giả vờ trật chân, ngã vào lòng Lăng Thiên Ngạo, hắn chán ghét định mau chóng đẩy nàng ra thì thấy Lạc Lạc đang tức giận nhìn hắn, chưa đầy 3 giây liền quay đầu bỏ đi. Thấy vậy hắn liền chạy theo, đẩy Liên Tuyết ra khiến nàng ta ngã xuống.

- Hay cho một màn ân ân ái ái, ta vừa vắng không bao lâu mà các người đã thân thiết như vậy rồi. Hảo! Từ này Lạc Lạc ta sẽ không làm phiền các người nữa, để cho đôi tình nhân các người tự do ái ân. hừ...hừ

Lạc Lạc vừa đi vừa mắng, cảm thấy thật tức giận, thật đau lòng, có cảm giác muốn khóc a~~ Nàng cũng không biết tại sao khi thấy cảnh kia liền bỏ đi, phi thường khó chịu, phi thường tức giận, phi thường muốn mắng người.

- Lạc nhi! Lạc nhi!

Lúc này Lăng Thiên Ngạo đã nhanh chóng theo kịp nàng.

- Người tránh ra! Chán ghét! Chán ghét!

Nàng hung hăng đẩy hắn ra.

Lăng Thiên Ngạo liền phi thân chặn trước mặt nàng. Thấy vậy nàng liền khi triển phép thuật, đánh hắn bật ra, hắn liền thành công hóa giải đòn tấn công của nàng, khóa chặt nàng vào lòng.

Nàng càng tức giận, nước mắt bỗng chốc chảy ra, khiến hắn cảm thấy đau lòng.

- Ô..ô, người..người khi dễ ta, chán ghét, buông ta ra!!!

- Nói cho ta nàng rốt cuộc làm sao?

Hắn đau lòng nhìn nàng.

- Người đi về với sư tỷ đi, không cần quan tâm đến ta nữa! Người ôm sư tỷ chặt vậy cơ mà! hai người tình chàng ý thiếp vậy cơ mà!!!

Nàng khóc ngày càng to.

Thì ra là tiểu hồ ly ăn giấm chua, hắn khẽ bật cười.

- Người cười gì?

Nàng tức giận hỏi.

- Ta cười tiểu hồ ly của ta ăn giấm chua rồi!

-Ta không ăn giấm, lúc này ta chỉ ăn gà nướng thôi!

Nàng ngậy thơ nhìn hắn.

Hắn nhìn nàng như vậy cười càng to, ôm chặt nàng hơn.

- Ta nói là tiểu hồ ly nàng đang ghen!

- Ghen gì chứ, người đừng nói bậy!

Lạc Lạc như bị nói trúng tâm tư, bất chợt đỏ mặt.

- Lúc này nàng ta bị vấp rồi ngã vào ta, ta chưa kịp phản ứng thì đúng lúc nàng nhìn thấy cảnh đó, ta thật sự không có gì với nàng ta!

Lăng Thiên Ngạo từ từ chậm rãi giải thích.

- Người nói là thật?

Lạc Lạc từ từ tin tưởng, lại nghĩ lúc này quá tức giận nên đầu óc không suy nghĩ được nhiều, bây giờ ngẫm lại có vẻ hắn nói đúng.

- Nàng phải tin ta! Vì ta là nam nhân của nàng, sao có thể có tâm tư với nữ nhân khác.

Nói đến đây hắn liền từ từ ghé sát vào tai Lạc Lạc, phả làn hơi ấm nóng vào cổ nàng, khiến nàng bất chợt đỏ mặt, nhưng nghe những lời hắn nói khiến nàng càng choáng váng, tim đập liên hồi.

- Hơn nữa, không những thân xác ta đã muốn trao cho nàng mà trái tim ta đã sớm chạy đến chỗ nàng rồi!

Nàng đứng im bất động, không dám lên tiếng

-” Hắn là đang thổ lộ với nàng sao?”

-Nói cho ta nghe, cảm giác lúc này khi ghen nàng có cảm giác như thế nào?

Nàng không kịp suy nghĩ, thuận miệng nói:

- Như.. như bị cướp mất gà nướng vậy!

Hắn cười khỏ, quả nhiên tầm quan trọng của hắn chỉ bằng gà nướng.

- Tiểu hồ ly đáng chết! Đáng bị trừng phạt!

Nói rồi hắn liền cúi đầu hung hăng hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, vừa bá đạo vừa ôn nhu, khiến nàng nhiệt tình đáp lại.

5. Chương 5

Hai người hôn nhau triền miên, đến khi Lạc Lạc khó khăn hô hấp mới dừng lại.

- Tiểu hồ ly, kỹ thuật của nàng quá kém, xem ra ta còn phải dạy bảo nàng nhiều!

Lăng Thiên Ngạo nhếch môi cười tà.

- Sắc lang!!

Lạc Lạc trừng mắt đầy phẫn nộ.

-Nào! Ta dẫn nàng đi thả đèn!

Nghe đến thả đèn, Lạc Lạc mắt sáng rực, vỗ tay hoan hô.

Hai người vui vẻ đi đến nơi thả đèn, hoàn toàn không nhìn thấy Liên Tuyết đang ẩn mình sau gốc cây, đôi mắt đầy căm thù nhìn về phía họ.

- Lạc Lạc nha đầu đáng chết, ta sẽ không tha cho ngươi!

Lạc Lạc cùng Lăng Thiên Ngạo về đến nơi cũng đã chấp tối, sư phụ vẫn đang ngồi phân loại các thảo dược.

-Sư phụ! Con về rồi, đậu phộng người dặn sư tỷ mua đây!

Nói rồi, nàng đưa túi đậu phộng cho lão sư phụ.

- Ta có dặn gì đâu! A.. chắc Tuyết nhi nghĩ sư phụ muốn ăn, cảm ơn con nhé Lạc Lạc, con mau về phòng nghỉ.

Lạc Lạc liền vâng lời sư phụ vào phòng, trước khi vào còn nhìn về phía Lăng Thiên Ngạo mỉm cười ngọt ngào..

- Ngủ ngon!

Hắn không nói gì, chỉ mỉm cười ôn nhu nhìn nàng.

Đêm nay Lạc Lạc cảm thấy thật vui, vừa nhắm mắt nàng liền thấy khuôn mặt của Lăng Thiên Ngạo, nghĩ đến cảm thấy thật nhớ hắn, nằm một lúc nàng đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng đến giữa đêm, nàng giật mình thức giấc bởi một đạo sấm sét, đêm nay đang yên bình bỗng chốc mưa thật lớn. Nghe thấy tiếng mưa to cùng giông tố dữ dội, Lạc Lạc hoảng sợ cố nhắm mắt lại để bình ổn, vì quá sợ hãi nên nàng không phát giác mình đang nằm trong lòng của người nào đó.

- Thiên kiếp, là thiên kiếp!!

Mồ hôi nàng chảy dài trên khuôn mặt tái nhợt, chẳng lẽ hôm nay là Thiên kiếp của nàng.

Lúc này Lăng Thiên Ngạo cũng cảm thấy nàng không ổn, liền cất tiếng vỗ về.

- Ngoan! Có ta đây, đừng sợ!

Vừa nghe giọng nói trầm ấm của hắn, nàng liền ôm chầm lấy hắn, như người sắp chết đuối vớ được bè gỗ, nàng hoàn toàn quên mất việc thắc mắc tại sao nửa đêm hắn lại xuất hiện trong phòng nàng mà chỉ ôm chặt lấy hắn, sợ hắn rời đi mất. Một đạo sấm sét lại vang lên, nàng giật mình la lớn.

- Ngạo!! Là Thiên kiếp, ta sẽ chết!

- Ngoan, không sao, ta sẽ bảo vệ nàng, không ai có thể hại nàng!

Lăng Thiên Ngạo đau lòng nhìn nàng.

- Không!! Ta sẽ chết, ta sẽ bị sấm sét đánh chết...um..

Nàng chưa nói hết câu, Lăng Thiên Ngạo đã cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của nàng, nuốt hết mọi âm thanh, lúc này Lạc Lạc cảm thấy như bình tâm lại, đôi môi lúc này hé mở nhiệt tình đáp lại hắn. Hai người

sâu sắc triền miên, lúc hai đôi môi tách ra cũng là lúc y phục của Lạc Lạc không cánh mà bay. Lăng Thiên Ngạo nhìn thiên hạ trong lòng toát lên vẻ yêu mị vô cùng, không nói nhiều lời hấn liền hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, phút chốc hôn xuống xương quai xanh mê hoặc, bàn tay nhẹ vuốt khắp cơ thể nàng.

Lạc Lạc lúc này đã ý loạn tình mê, cảm thấy thực nóng, bàn tay cũng không an phận thoát bỏ y phục của Lăng Thiên Ngạo, chủ động dâng đôi môi đỏ mọng, cánh tay mềm mại ôm nam nhân bên trên mình. Cảm nhận được tiểu hồ ly chấp nhận, Lăng Thiên Ngạo sung sướng vô cùng, dứt bỏ bất an trong lòng, toàn tâm chìm trong sự khoái hoạt của cơ thể, hai bàn tay đặt trên eo nàng thít chặt. Lạc lạc bỗng chốc khẽ ngâm tiếng rên rỉ ngọt ngào.

- Nóng! Nóng quá!!!

Dường như trong người nàng có ngọn lửa đang thổi bùng lên, mau chóng lan ra toàn bộ cơ thể, khiến nàng không thể kiềm chế thân mình.

-Lạc nhi! Mau gọi ta!

Tiếng nói trầm thấp khàn khàn như đang say vang lên.

-Ngạo! Ngạo, ta nóng quá...

Vừa nghe nàng gọi tên hấn liền nâng hai chân nàng lên kẹp chặt lưng mình, nhẹ nhàng tiến vào mang theo khoái cảm tột cùng, hai người ôm chặt lấy nhau, quần quít không ngừng, triền miên uyển chuyển....

Tầm màn lụa bên giường rủ, khẽ phấp phới từng cơn sóng...

Bên ngoài bão bùng giông tố, sấm chớp không ngừng nhưng bên trong là một cảnh xuân sắc vô hạn, triền miên không dứt.

Ngoài cửa sổ mặt trời đã mọc, Lăng Thiên Ngạo đưa tay định ôm người bên cạnh lại thấy trống rỗng, nhìn kĩ mới thấy một tiểu hồ ly với bộ lông trắng tinh đang trốn ở góc giường, nâng mắt nhìn hấn.

Thật ra Lạc Lạc đã thức dậy từ sớm, chỉ là cảm thấy xấu hổ vô cùng, nghĩ không thể đối mặt với Lăng Thiên Ngạo nên chỉ còn cách biến trở về nguyên hình.

Sớm nhận ra tâm tư của nàng, Lăng Thiên Ngạo khẽ mỉm cười.

- Tiểu hồ ly ngốc, còn biết thẹn thùng! Mau trở về hình người, nếu không ta liền vặt lông của nàng.

Nói xong làm bộ tiến tới khiến nàng hoảng sợ, một luồng sáng lóa lên, nàng đã trở về hình người, vừa biến xong đã bị hấn ôm vào lòng. Nhìn trên làn da nõn nà của nàng chần chịt những dấu hôn đầy xanh tím, hấn đau lòng vô cùng, thầm trách mình hôm qua mất kiểm chế.

- Còn đau không?

Hấn ân cần hỏi nàng, thế nhưng hấn hỏi vậy khiến nàng phút chốc đỏ mặt, lí nhí trả lời.

- Không... không sao!

Nàng rất ngượng ngùng a

~~~ Ta thì thấy đau vô cùng!!

Lăng Thiên Ngạo xấu xa cười ta.

- Người đau gì a, rõ ràng người làm ta đau!!!

Lạc Lạc bất mãn nhìn hấn.

Hấn mỉm cười xấu xa chỉ vào ba vết cào nhát trên cánh tay.

Lạc Lạc nhận ra đó là vết thương nàng gây ra, nàng liền lấp bắp.

- Đó là.. là tại người!

Lạc Lạc bỗng chốc thẹn thùng, thầm mắng sao mình lại kích động như vậy.

- Người mau trở về phòng đi, nếu không để sư phụ nhìn thấy!!

Nàng liền hoảng sợ đẩy đẩy hắn.

- Lạc nhi, nàng là ăn ta xong không chịu trách nhiệm, lấy đi sự trong trắng của ta mà không chịu thừa nhận sao!

Về mặt hắn chất đầy oan ức.

- Là người nha, tối qua là người tự sang phòng ta!

- Là nàng nửa đêm la hét, ta vừa qua thì nàng ôm lấy ta, còn nói ta tự qua. Lạc nhi, nàng quả là hồ ly có gan làm không có gan chịu a.

Hắn nói dối mà không hề đỏ mặt, bình thản vô cùng.

Lạc Lạc nghĩ lại, quả đúng ngày hôm qua nàng quá hoảng sợ nên liền ôm hắn, như vậy là hắn nói đúng, nàng đã làm sai, nàng quả là một hồ ly xấu a.

- Vậy ta.. ta xin lỗi, người đi trước được không, ta sẽ chịu trách nhiệm.

Nàng nhìn hắn đầy vẻ hối lỗi.

- Được rồi, ta sẽ về phòng trước, bắt quá chuyện trách nhiệm chúng ta bàn sau, nàng nghỉ ngơi thêm chút đi.

Hắn mỉm cười đầy hài lòng, ung dung bước xuống, nhặt lên y phục vương vãi trên sàn, thông thả mặc lại từng kiện y phục, Lạc Lạc nhìn theo bóng hắn đến khi hắn ra ngoài cửa, nằm xuống vung tay chân loạn xạ, tự đánh tự mắng mình vừa ngốc vừa háo sắc a

Ở ngoài cửa, Lăng Thiên Ngạo mỉm cười đầy thỏa mãn.

- Cuối cùng tiểu hồ ly cũng hoàn toàn thuộc về hắn!

Lúc này, Phong- thuộc hạ của hắn từ đâu bước tới, cúi đầu cung kính:

- Thần quân! Xin ngài trở về diệt yêu, phong ấn của ngài ở cánh cửa yêu giới đã không chống đỡ nổi, mong ngài nhanh chóng quay về, hơn nữa công chúa Phượng tộc cũng đang ở Thần cung nhất quyết không quay về, đòi gặp ngài cho bằng được!

- Được rồi, người cứ quay về trước đi, ngày mai ta sẽ trở về, lúc đó người hãy đến đây, ta có nhiệm vụ cho người!

Lăng Thiên Ngạo lạnh lùng nói.

- Thuộc hạ đã rõ!

6. Chương 6

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, Lạc Lạc bước xuống giường nhặt lại y phục mặc vào, nhìn đồng y phục ngổn ngang trên mặt đất đã chứng minh tối qua nàng và hắn kịch liệt cỡ nào, càng nhìn nàng càng cảm thấy nóng bừng, trên mặt xuất hiện một tầng đỏ ửng.

Lúc đến bàn ăn sáng, trái ngược với bộ dạng mệt mỏi, uể oải, ngủ không đủ giấc của Lạc Lạc, nhìn Lăng Thiên Ngạo thì mặt mày phấn chấn, đầy thỏa mãn, trên miệng là nụ cười hạnh phúc. Lạc Lạc liền thầm mắng hắn vạn lần.

- Lạc Lạc! Sao muội dậy muộn vậy, mặt muội cũng thật lạt nha!

Liên Tuyết lên tiếng đầy nghi ngờ.

Lạc Lạc chưa kịp trả lời, Lăng Thiên Ngạo đã lạnh lùng cắt tiếng.

- Nàng ấy tối qua hơi mệt nên hôm nay dậy muộn thôi!

Phút chốc, cả sư phụ và sư tỷ đều nhìn nàng khiến nàng cảm thấy như bị vạch trần tội lỗi vậy.

- Ý ta nói là Lạc nhi tối qua đi chơi về muộn nên hơi mệt, Lạc nhi! mau ăn sáng đi cho nóng.

Hắn nói xong liền mỉm cười, sau đó còn thắm nháy mắt với nàng khiến nàng thật sự choáng váng a

****

Hôm nay, lúc lên núi hái thuốc, nàng cảm thấy Lăng Thiên Ngạo có vẻ rất lạ, bình thường vẫn luôn tìm cách trêu chọc nàng, hôm nay lại rất im lặng, nửa đường cũng không nói gì.

- Ngạo! Người làm sao vậy? Có phải bệnh rồi không?

Nàng lo lắng đưa tay sờ trán hắn.

Biết nàng đang lo lắng, hắn thật không đành lòng

- Ta không sao, chỉ là ta không nỡ rời xa nàng!

Nghe đến đây nàng giật mình

- Người đi đâu, sao lại rời xa ta?

- Nàng bình tĩnh, ta chỉ là tạm thời rời nàng thôi, chỉ vài ngày thôi!

Hắn cắt tiếng nhỏ nhẹ.

- Sao người phải rời đi?

Nàng tò mò nhìn hắn.

- Ta thật ra là Thần quân của Thiên Minh điện- là nơi đào tạo các thần để tiêu diệt yêu quái lộng hành, thật ra ta cũng không muốn quản việc ở thần điện, là do phụ thân ta trước khi quy ẩn đã giao trọng trách cho ta, ta không có lựa chọn. Hiện nay yêu quái đang hoành hành, ở đó cần có ta về diệt yêu.

Nàng nghe xong liền cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chẳng trách hắn lợi hại như vậy a.

- Lúc trước vì ta không thể khống chế tâm ma bị phục kích nên mới bị thương nặng, sau đó gặp nàng, ta ở đây đã hơn 1 tháng, việc trong điện phải có ta giải quyết.. nhưng giờ ta thật sự muốn buông bỏ, ta chỉ muốn ở cùng nàng....

Nói đến đây hắn trở nên bất lực và yếu đuối hơn bao giờ hết.

Nàng cảm động liền ôm chầm lấy hắn.

- Ngạo! Nghe ta, người phải trở về, gánh lấy trách nhiệm!

- Lạc nhi, ta không cần về được không? Ta không muốn rời nàng.

Hắn đưa tay ôm thật chặt nàng, sợ buông lỏng nàng sẽ biến mất.

- Người như vậy làm sao sau này có thể bảo vệ ta, yêu quái tà ác hoành hành làm hại đến thiên hạ, người không thể khiến ta trở thành " hồng nhan họa thủy"

-Ta...

- Hứa với ta, bảo vệ thiên hạ rồi trở về bảo vệ ta được không?

Lạc Lạc nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn.

- Hảo! Ta đáp ứng nàng!

Nói rồi, hắn hôn nhẹ lên vầng trán trơn bóng của nàng.

Ánh nắng chiếu nhẹ lên hai thân ảnh đang ôm chặt nhau đầy nhu tình.

Ngày trôi qua thật là nhanh, hôm nay Lạc Lạc và Lăng Thiên Ngạo vẫn như thường ngày, phơi được sắc thuốc.

Tối đến, hai người họ thay lời yêu thương bằng vô số lần hoan ái, triền miên không dứt.

*****

Đêm đẹp mà qua thật nhanh, sau khi sửa sang y phục, Lạc Lạc cùng Lăng Thiên Ngạo cùng sóng vai ra cửa, nhìn thấy Phong đã cúi đầu cung kính chờ lệnh.

- Những hôm ta rời khỏi đây, ngươi phải ở đây bảo vệ Lạc nhi, không để nàng chịu bất cứ thương tổn gì, vì nàng cũng chính là nữ chủ nhân của ngươi, là thê tử của ta!

Lăng Thiên Ngạo lạnh lùng ra lệnh.

- Thuộc hạ đã rõ!

- Ai là thê tử của chàng, tự mình đa tình a

~~Lạc Lạc mỉm cười nhìn hắn, nhưng không được bao lâu lại rơi nước mắt.

- Chàng phải nhanh chóng trở về, ở đây ta có túi hương thảo được ta tự chế, chàng phải mang theo bên người phòng lúc cần dùng.

Nàng vừa nói vừa đưa túi hương cho hắn.

Hắn thấy vậy thật đau lòng, liền ôm nàng vào lòng.

- Chờ ta!

Giọng hắn nhỏ nhẹ mà đầy khẳng định.

Hai người ôm nhau thật lâu, hắn nhẹ buông nàng ra, đau lòng quay lưng rời đi. Lạc Lạc nhìn bóng lưng hắn, la thật lớn:

-Ta chờ chàng!!!

*****

Lại nói đến một nơi khác, Liên Tuyết đang tức giận ở bờ sông, lúc sáng nàng ta đã thấy Lăng Thiên Ngạo bước ra từ phòng của Lạc Lạc, hắn đi còn không từ biệt với nàng, lại dây dưa không dứt nha đầu kia, khiến nàng thật căm hận.

- Đáng chết, sao ngươi luôn thắng ta, tiện nhân!!

Lúc này, bỗng vang lên giọng nói đầy yêu kiều.

- Vì nàng ta là hồ ly tinh, ngươi là nhân loại làm sao thắng được nàng ta!

-Ai đang nói?

Liên Tuyết quay đầu, nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp mặc y phục màu vàng lấp lánh, trên đầu đeo một chiếc trâm hình phượng thật to hoàn toàn toát lên vẻ quý phái. Sau nàng ta còn có hai nữ nhân đang cúi đầu, có vẻ như là nô tỳ của nàng ta.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta và ngươi có cùng chung một kẻ thù.

Nàng ta nhướn mày đẹp đầy hận ý.

- Lúc này ngươi nói Lạc Lạc là hồ ly, chứng cứ đâu?

- Ngươi căn bản không cần biết nàng ta là hồ hay người, ngươi chỉ muốn tiêu diệt nàng ta không phải sao?

Nàng ta nói đúng, quả thật nàng rất muốn giết chết tiện nhân đó, nhưng nếu Lạc lạc là hồ ly nàng sao có thể trừ khử.

Biết rõ tâm ý của Liên Tuyết, nữ nhân bí ẩn lên tiếng đầy tà mị.

- Người yên tâm, ta có cách giúp người, người chỉ cần làm như thế này có thể thành công.

Nói rồi, nàng ta nói kế hoạch tỉ mỉ cho Liên Tuyết, sau đó đưa nàng ta một đoạn kiếm được bọc kĩ cùng một bình độc được.

- Vậy.. e là không được...

Liên Tuyết bỗng chốc e sợ.

- Sao? Người không muốn giành lấy nam nhân mình yêu?

Nữ nhân thần bí lộ vẻ khinh thường.

- Ai nói, ta sẽ làm, người chống mắt lên mà xem!!

Nói rồi, nàng ta liền nhanh chóng trở về y quán.

- Công chúa! Nếu để Thần quân biết sẽ không ổn!

Nàng ta vừa đi, một trong hai nô tỳ của nữ nhân thần bí lên tiếng.

- Người yên tâm, mọi chuyện sẽ có nữ nhân ngu ngốc đó gánh chịu, chúng ta chỉ việc ngồi xem kịch hay nhìn hai nữ nhân kia đấu đá tiêu diệt lẫn nhau, cuối cùng Ngạo sẽ thuộc về ta.

Nữ nhân thần bí cất tiếng cười lạnh.

*****

Đã hai ngày kể từ lúc Lăng Thiên Ngạo rời đi, Lạc Lạc vẫn như bình thường, hái thuốc, phơi dược, rồi sắc thuốc chữa bệnh, nàng cố tỏ ra bình thường nhưng lòng luôn hướng về hắn, mỗi khi ngồi một mình, nàng lại nhớ hắn, nhớ hắn rất nhiều.

Liên Tuyết hai ngày nay vẫn luôn do dự, cuối cùng hôm nay nàng ta đành phải hạ quyết tâm.

Buổi tối, khi Lạc Lạc chuẩn bị đi ngủ bỗng nghe giọng Liên Tuyết la to.

-Sư phụ, sư phụ, Lạc Lạc mau đến xem sư phụ!

Lạc Lạc nghe tiếng kêu liền nhanh chóng chạy vào phòng sư phụ, liền thấy sư phụ đang nằm trên mặt đất, trên miệng đang có máu tuôn ra, nàng liền hốt hoảng đưa tay bắt mạch, lúc này lực phủ ngũ tạng của sư phụ đã bị độc xâm chiếm, nàng lại không thể nhận ra đây là loại độc gì.

- Sư tỷ, sư phụ đang rất nguy kịch, cần phải có Bách thương thảo để cầm độc, sư tỷ mau đi lấy a!

Lạc Lạc hốt hoảng nhìn Liên Tuyết.

- Chết rồi, sư muội Bách thương thảo đã dùng hết, phải làm sao đây a?

Nàng ta giả bộ lo lắng, nhưng trong lòng thầm mỉm cười, nàng ta đã đem số dược kia vứt hết, hơn nữa nàng ta thật không ngờ độc kia lại lợi hại như vậy, cả sư phụ là thần y cũng không nhận ra, theo như kế hoạch nàng ta phải dụ Lạc Lạc đem nội đan xuất ra ngoài sau đó nàng ta mới có thể trừ khử Lạc Lạc.

- Bây giờ phải có Bách thương thảo, đường đi rất xa, hơn nữa đã khuya, tỷ không thể đi, muội lại phải ở đây theo dõi sư phụ,,

Lạc Lạc cảm thấy thật lo, giả như có Ngạo ở đây. Nghĩ đến đây nàng liền nhớ ra.

- Phong! Phong!

Nàng hô thật to.

- Chủ nhân có gì sai bảo?

Phong nhìn nàng đầy cung kính.

- Người mau dùng tốc độ nhanh nhất hái Bách thương thảo giúp ta, cầu người!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Sau khi Phong rời đi, nàng dùng pháp lực đưa sư phụ lên giường, không nghĩ ngờ liền lấy nội đan ra bắt đầu chữa thương cầm độc cho sư phụ, hoàn toàn không để tâm đến Liên Tuyết biết được thân phận của mình, bây giờ cứu sư phụ là quan trọng nhất.

- Quả nhiên là hồ ly tinh!!

Liên Tuyết la to, liền nhân cơ hội Lạc lạc đang tập trung lấy đoản đao đã tẩm độc đâm từ sau lưng Lạc Lạc xuyên đến tim nàng.

-Ấ..ấ!!

Lạc Lạc hét lên đau đớn, vẻ mặt không ngờ xoay qua nhìn Liên Tuyết.

-Sư...sư tỷ!!

- Ngươi là hồ ly tinh! Ta phải trừ hại cho dân!

Liên Tuyết mỉm cười tà ác.

-Sư phụ.. là..là ngươi hạ độc?

Lạc Lạc lúc này đã nhìn thấu tất cả.

-Lão ta đáng chết, luôn thiên vị ngươi, lão bắt nhân ta bắt nghĩa, không ai nợ ai, lão chết cũng là vì hồ ly tinh ngươi, hôm nay ta phải trừ hại cho dân.

Nói rồi nàng ta nhanh tay cướp lấy nội đan của Lạc Lạc.

- Trả lại cho ta!!

Lạc Lạc không ngờ sư tỷ cùng nàng sớm tối bên cạnh lại mang lòng dạ nham hiểm âm độc như vậy, lại dám hại sư phụ, nàng vô cùng tức giận dùng pháp lực đánh bay nàng ta ra khỏi cửa, nàng áp trung pháp lực khiến chín đuôi của nàng hiện ra, cả chín đuôi hồ ly trắng quăn quắt lấy Liên Tuyết ép nàng ta thả nội đan ra.

- Thả..thả ta ra!

Liên Tuyết ho khan vùng vẫy.

Lạc Lạc lúc này đã vô cùng tức giận, tập trung lực định cướp nội đan về. Nhưng...

Đúng lúc này, một đạo sấm sét giữa trời quang đánh vào Lạc Lạc khiến nàng đau đớn thu đuôi về, nàng chưa hết bàng hoàng, đạo thứ hai đánh vào khiến nàng thổ huyết.

- Thiên...kiếp..thiên kiếp!!

Lạc Lạc đau đớn hô nhỏ.

- Trời giúp ta, trời giúp ta diệt yêu!

Liên Tuyết phấn khích vô cùng, tiếp tục cầm đoản đao đâm thêm 9 nhát vào tim Lạc Lạc, lúc nàng ta đang điên cuồng đâm bỗng chốc cảm thấy sau lưng đau đớn. Lãng Thiên Ngạo vừa đến đã thấy Lạc Lạc nằm yên đó, máu đã thấm đỏ y phục, trên miệng không ngừng thổ huyết.

Hắn chạy tới bên nàng, dùng thần công muốn chữa thương cho nàng nhưng càng chữa nàng càng thổ huyết, ho khan mãnh liệt.

-Không..không.. kịp rồi!

Lạc lạc thều thào mở miệng, nàng là đại phu, đương nhiên biết mình không thể chống cự được nữa, không những trúng thiên kiếp, trúng độc, lại còn bị Liên Tuyết đâm 10 nhát xuyên tim, chín mạng hồ ly của nàng đã sớm hết, dù có làm gì.. e là nàng khó qua khỏi...

- Lạc nhi, cố gắng lên, ta giúp nàng trị thương!

Nói đến đây hấn không cầm được nước mắt, một giọt lệ nóng hổi của hấn rơi trên má nàng.

- Được gặp chàng... lần cuối, thật..thật là tốt!

Nàng cố gắng nói từng câu. vết thương da thịt tâm can cũng không khiến nàng đau bằng khi nhìn thấy nước mắt của hấn.

- Tiểu hồ ly! Nàng không được nói bậy!!

Vừa nói hấn vừa dùng thần lực cố gắng hồi phục vết thương cho nàng, nhưng nàng cứ tiếp tục thổ huyết.

Bây giờ nàng không thể nói chuyện được, định nói gì lại nôn ra một búng máu thâm đen, nước mắt nàng chảy ra cũng là máu, Lăng Thiên Ngạo như mất hết lý trí, dùng sức ôm nàng.

- Nàng không được rời ta.. không được!!

Thấy hấn như vậy nàng thật muốn buông lời an ủi, nhưng không thể cất tiếng, lúc lý trí sắp mờ dần, nàng nhẹ cầm tay hấn lên, dùng máu nhuộm đỏ trên bàn tay cố viết ra ba chữ trên lòng bàn ta lạnh lẽo của hấn. Tuy nét chữ nguệch ngoạc, tách rời nhau nhưng có thể nhận ra rõ ràng ba chữ.

- Ta yêu chàng!

Vừa viết xong, tay nàng nhẹ buông xuống, một đạo ánh sáng lóe lên, nàng trở về nguyên hình hồ ly, Lăng Thiên Ngạo không kịp ôm nàng vào lòng, phút chốc tiểu hồ ly đã tan biến, hóa thành tro bụi, hồn xiêu phách tán.

Lăng Thiên Ngạo thấy vậy liền trở nên điên cuồng, hấn không thể tin, đây nhất định là mơ, là ác mộng.....Hấn cười mà nước mắt tuôn rơi:

- Là ác mộng, nhất định là mộng!!!

Mất phút chốc hóa đỏ như máu, tóc nhanh chóng biến thành bạc trắng, mặt hấn cười lên dữ tợn. Giận dữ thét to, một đạo sấm sét vang lên hòa cùng tiếng gầm thét của hấn.

-KHÔNG! Lạc nhi! Ta không cho phép!!!!!!!

7. Chương 7

Hấn cười long trời lở đất, không phải nụ cười lạnh lùng cao ngạo như trước, càng không phải nụ cười điệu dàng tà mị khi hấn cười với Lạc Lạc.. đó là nụ cười chết chóc, khát máu... Tóc trắng bay trong gió cùng bạch y đã nhuộm đỏ, hấn đứng đó, chỉ cười...Hấn biết tâm ma đã hoàn toàn chiếm giữ hấn, nhưng hấn là cam nguyện.

Hấn đau đớn khôn xiết, hấn bảo vệ được cả thiên hạ nhưng lại không bảo vệ được tiểu hồ ly của hấn. Vậy chỉ bằng bây giờ hấn bắt chấp tất cả, dùng máu của thiên hạ để tế nàng. Bất chợt hấn lại khẽ cười.

- Phong! Người nói người trong thiên hạ có đáng chết không?

- Thưa Thần quân...

Phong chưa nói hết câu, hấn đã giận dữ cất tiếng:

- Đừng gọi ta là Thần!

Phong nghe vậy liền cúi đầu lần nữa:

-Thưa chủ nhân, thuộc hạ nghĩ người không nên lạm sát vô tội, phu nhân không mong muốn như vậy.

- Phải rồi, Lạc nhi của ta rất lương thiện, ta phải để người trong thiên hạ còn sống,, Lạc nhi thích làm đại phu nhất, chúng chết hết ai còn để Lạc nhi chữa bệnh.

Khi nhắc đến Lạc Lạc, ánh mắt của hắn có chút nhu hòa.

- Vậy chủ nhân có dự định gì?

- Tiên giới thật đáng chết, nếu không phải chúng giáng thiên kiếp, Lạc nhi có phải chịu đau đớn như vậy! Ta sẽ san bằng Tiên giới.

Hắn lộ vẻ căm hận tột cùng.

- Nhưng trước hết... Phong! Mau lôi tiên nhân kia dậy cho ta!

Hắn hướng chỗ Liên Tuyết lạnh lùng nói.

Sau khi Phong tạt nước khiến ả ta tỉnh dậy, nhìn thấy Lăng Thiên Ngạo đứng đó nhưng nhìn xung quanh không thấy Lạc Lạc đâu, tin rằng nàng ta đã chết, liền lộ rõ vui mừng.

- Hahaha! Cuối cùng con hồ ly tinh kia cũng chết!!!!

Nghe giọng ả ta, Lăng Thiên Ngạo bỗng tức giận kéo nàng ta đến giáng một bạt tai, sau đó bóp cổ khiến ả khó thở:

- NGươi vừa nói gì?

Mắt hắn đục ngầu, giọng nói mang hơi thở của tu la địa ngục vang lên khiến Liên Tuyết cảm thấy vô cùng sợ hãi.

- Lăng công tử! Thật ra Lạc Lạc là hồ..hồ ly tinh, nàng muốn hại người nên ta đã giết nàng trừ hại cho dân, lúc trước công tử cũng chính là bị nàng ta mê hoặc nên mới yêu nàng ta, ta là vì muốn cứu công tử.. a..!

Ả chưa kịp nói hết, Lăng Thiên Ngạo liền tức giận đẩy ả ra, ném một chưởng lực về phía ả ta khiến ả phải ho khan, thổ huyết.

- Ngươi có biết ngươi đã phạm sai lầm ngu ngốc trên đời không?

Hắn từ từ hỏi ả.

- Ta là trừ hại cho dân, là vì dân diệt yêu là...

Liên Tuyết sợ hãi giải thích.

- Ngươi đâm nàng mấy nhát?

Hắn lạnh lùng cất tiếng.

- Là 10 nhát xuyên tim, khiến nàng ta mất hết cả chín mạng hồ ly!!

Ả ta tưởng Lăng Thiên Ngạo đã tin tưởng nàng, nên vô cùng phấn khích trả lời.

- 10 nhát? Vậy thật trùng hợp, đúng lúc bàn tay ngươi có mười ngón!

Hắn mỉm cười đầy tà ác khiến Liên Tuyết cảm thấy thật hoảng sợ.

- NGươi tưởng tượng xem, mỗi ngày ta sẽ chặt 1 ngón tay của ngươi, đem xâu vào một sợi dây,, đủ mười ngày là sẽ xâu nên một sợi dây dơ bẩn, ghê tởm nhất nhân gian rồi, ngươi nói vậy có tuyệt không?

Hắn nhìn ả đầy phấn khích, đầy khát máu.

- Lăng công tử, người ta cho ta, như vậy không được, người không thể đối xử với ta như thế!!

Liên Tuyết dập đầu cầu xin hắn.

- Đúng rồi, như vậy là quá nhẹ nhàng, như vậy đi, sau khi chặt một ngón tay của ngươi, ta sẽ dùng dao đục khoét trái tim ngươi, cho người cảm nhận được mùi vị đau đớn, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết, ta sẽ cho ngươi tận hưởng cảm giác đó đến khi nào ngươi bị chặt hết 10 ngón tay, ngươi thấy vậy có trọn vẹn hay không?

Hắn vừa cười vừa nói.

- Lãng công tử tha mạng, Lãng công tử tha mạng!!

Liên Tuyết lúc này đã dập đầu đến chảy máu, khóc lóc van xin.

- A! Còn mạng của người thì tính sao đây? Đúng rồi, hết 10 ngày ta sẽ đưa người cho lũ yêu cầu đói nghìn năm để chúng cắn xé người, người sẽ cảm nhận được da thịt lục phủ ngũ tạng bị cắn xé, sau khi người chết, hồn phách của người ta sẽ giữ lại sau đó đưa đến một nơi ghê rợn nhất thế gian, để người bị lũ yêu ma hành hạ, chịu tiếp nỗi đau hơn cả nỗi đau da thịt...

Càng nói hần càng cười ghê rợn.

- Phong! Mau mang ả ta đi, làm như ta vừa nói!

- Dạ!

Phong đứng dậy, lôi Liên Tuyết đi.

- Không phải ta, Lãng công tử, là.. là một nữ nhân thần bí sai ta làm, phải rồi, nàng ta đeo một trâm phượng rất to trên đầu... không phải ta! Cầu ngài tha cho ta!!!!

Liên Tuyết điên cuồng la hét nhưng không thể khiến hần rung động.

- Ồ! Công chúa Phượng tộc! Người sống quá sung sướng rồi!

Hần nhếch lên nụ cười khát máu, bay về hướng Phượng tộc.

*****

- Công chúa! Thần quân đến tìm người!

-Người nói thật không?

Kim Phượng- công chúa Phượng tộc vui mừng ra mặt, nhanh chóng thay lại y phục, trang điểm nhanh chóng ra ngoài đại điện.

Lúc nàng ta vừa ra ngoài, liền thấy Phụ hoàng và Mẫu hậu nàng đang quỳ trước hần, hần ngồi trên chiếc ghế cao nhất mỉm cười đầy tà ác.

Vừa thấy Kim Phượng, hần nhanh chóng đến bóp cổ nàng a, lôi ra ngoài, bay về Thiên Minh điện, cả quá trình đều không nói lời nào, chỉ cười tà ác.

- Ngạo! Chàng...chàng đưa ta đi đâu?

Kim Phượng sợ hãi hỏi hần,

- Ai cho phép người gọi tên ta, vì tội này nên lát ta sẽ cắt lưỡi người!!

- Chàng.. chàng nói đùa a...!

Hần nhanh chóng đưa nàng ta đến ngục tối của Thiên Minh điện- nơi chuyên tra tấn yêu quái, cũng là nơi Liên Tuyết chịu khổ hình.

-AAAAAAa..aa!!!!

Hần nhận ra đó là tiếng của Liên Tuyết, bất chợt nhíu mày.

Kim Phượng đến nơi liền sợ đến trợn mắt, nhận ra đó chính là nữ nhân mình gặp hôm nọ, giờ đây nàng ta thật tàn tạ, ngón tay ả ta đã bị cắt ra treo ngay trước mắt ả, phía trên Phong đang từ từ khoét tim ả, từ từ chậm rãi khiến ả đau đớn hô to. Cả căn phòng toàn là mùi máu tươi khiến Kim Phượng buồn nôn. Nhưng Lãng Thiên Ngạo lại cực kỳ hưng phấn.

- Chàng đưa ta đến đây làm gì a?

Kim Phượng đảo mắt hỏi Lãng Thiên Ngạo.

- Người yên tâm, hình phạt của người sẽ không hề thua kém tiện nhân kia đâu?

Lãng Thiên Ngạo nhìn nàng thần nhiên nói.

Kim Phượng chưa kịp nói đã bị Liên Tuyết ngăn lại:

- Chính nữ nhân... nữ nhân đó chỉ cách cho ta..a!!!

Liên Tuyết hét lên đầy đau đớn, lúc này vết thương ở bàn tay bị cắt rời một ngón vẫn chảy máu, trái tim vẫn đang bị Phong dùng dao từ từ khoét.

- Ngạo! Chàng phải tin ta...! Ta không hề sai nàng kia giết Hồ yêu kia đâu!!

Kim Phượng càng nói càng giấu đầu lòi đuôi!

- Phong! Lát nữa đục xuyên tim tiện nhân kia xong, đến phục vụ Công chúa cho thật tốt, đầu tiên là lột da, sau đó rắc muối bôi độc lên đó, nhưng tuyệt đối không để ả chết! Có biết không?

- Người không thể đối ta như vậy?

Kim Phượng sợ hãi hô to.

- Không chỉ người, mà cả Phượng tộc của người cũng sẽ bị ta san bằng chỉ bởi sự ngu ngốc của người!

Nói rồi hấn phát tay rời đi, sau lưng hấn Liên Tuyết hô to đầy đau đớn:

-Người giết ta luôn đi!!!

Sau đó hấn lại nghe tiếng Kim Phượng hét lên đầy hận ý, xen lẫn đau đớn vì bị lột da:

- Hồ ly tiện nhân kia đã vĩnh viễn hồn xiêu phách tán, người đừng hòng gặp lại ả..Hahhaha!!!!

- Phong! Cắt lưỡi tiện nhân đó cho ta!

-Dạ!

Sau đó lại một hồi la hét đau đớn, mùi máu tanh tươi một lần nữa lan khắp căn phòng u tối đầy chết chóc.

*****

” Tình là gì mà khiến người ta cam nguyện đi vào bể khổ?

Tình là gì mà khiến người ta nguyện trầm luân?”

Nghe nói năm đó Thần quân của Thiên Minh điện hóa thành ma, rời bỏ thần điện, thống trị ma giới, sau khi san bằng phượng tộc, đưa ma giới đánh vào tiên giới, khiến tiên giới phải khuất phục, từ đó hấn thống lĩnh tam giới, là một đại ma đầu khiến người ta nghe đến phải sợ, run rẩy không thôi..

Nghe nói tuy hấn giết chóc khắp nơi, nhưng bạch y không hề nhiễm máu, trên người càng không có mùi tanh mà chỉ thoang thoảng hương được nhẹ...

Lại nghe nói hấn vì một nữ nhân mà nguyện chìm vào bể say men rượu, hằng ngày nhìn bức tranh họa nàng để chìm vào tử mộng hư vô, thế nhưng dù là mộng hấn cũng không thể gặp được nàng.

Nháy mắt đã tròn ngàn năm....

Lạc nhi! Sao nàng vẫn chưa quay về...

Hết chương 7

8. Chương 8

Trong một thần điện tràn ngập hương tửu, một nam nhân hơi say đang nằm trên nhuyễn tháp. Những bình rượu đã hết nghiêng ngã lóc trên bàn, nam nhân nằm đó, miệng luôn thì thào:

- Lạc nhi! Tiểu hồ ly của ta! Sao nàng còn chưa trở về?

Hắn từ từ giơ bàn tay nhìn ba chữ " Ta yêu chàng" của nàng ngày đó, từng nét chữ viết bằng máu như khảm vào lòng bàn tay hắn, ngàn năm qua vẫn không mờ nhạt, tựa như nỗi nhớ của hắn không hề phai nhạt mà như càng ngày càng sâu đậm, hắn không thể ngừng nhớ đến tiểu hồ ly của hắn, không thể ngừng yêu nàng. Hắn không ngừng tìm kiếm, dù là xuống âm tào địa phủ hay đến nơi cực lạc xa xôi nhất hắn đều đã đi qua, nhưng cuối cùng vẫn thất vọng, vẫn bị thương.

Nghĩ đến hay lại lấy bức họa của nàng, nhìn ngắm, vuốt ve gương mặt nàng được vẽ trên tờ giấy lạnh băng, phút chốc hắn lại đau khổ, cất tiếng đầy giận dữ:

- " Tiểu hồ ly! Sao còn chưa quay về? Ta rất giận, ta sẽ phạt nàng thật nặng! "

Sau đó hắn lại hốt hoảng nâng niu bức họa:

- Ta xin lỗi,ta xin lỗi... nàng đừng tức giận, chỉ cần nàng về ta sẽ không phạt nàng, ta sẽ cho nàng thật nhiều gà nướng.. ta cầu xin nàng, ta cầu xin nàng.. trở về với ta đi...

Giọng hắn trở nên bất lực, yếu đuối hơn bao giờ hết.

****

- Chủ nhân! Nguyệt Lão của thiên giới muốn gặp ngài!

Phong nhẹ giọng cung kính.

- Hắn đến đây làm gì? Bảo hắn ta về...

Giọng Lăng Thiên Ngạo khàn khàn- hắn là đang say.

- Vâng!

Phong quay đầu chuẩn bị ra ngoài.

Thế nhưng Phong chưa kịp đi, Lăng Thiên Ngạo liền đổi ý.

- Cho hắn vào đây!

Boie hắn chợt nghĩ, có khi nào là chuyện liên quan đến Lạc nhi của hắn hay không, nghĩ tới đây hắn cảm thấy một tia hi vọng sáng lên.

- Nguyệt Lão tham kiến Ma quân!

Phải! giờ đây mọi người đều biết hắn đã là Ma quân, thống lĩnh toàn ma giới.

- Người tìm ta có việc gì?

Giọng hắn có vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Tiểu tiên đến đây chỉ xin người từ bỏ lệnh cấm tiên giới giáng Thiên kiếp với yêu ma, phạm là yêu ma quỷ quái đều có tà tâm, phải có Thiên kiếp mới giúp chúng cân bằng, hoàn thành tu luyện, tâm hoàn toàn hướng thiện!

Giọng Nguyệt Lão tuy hơi run rẩy nhưng vẫn dong dạc rõ ràng từng chữ.

- Người cấm miệng cho ta, người thì biết gì, người có biết Lạc nhi của ta lương thiện biết mấy, nàng không mong có pháp thuật giỏi, chỉ muốn học y cứu người, cuối cùng chỉ vì Thiên kiếp chết tiệt đó mà hồn xiêu phách tán! Khiến nàng rời xa ta...

Lăng Thiên Ngạo giận dữ cất tiếng.

- Đó là thiên mệnh của Bạch cô nương, là khó tránh!!!

Nguyệt Lão không sợ chết cúi đầu nói.

- Người có tin ta sẽ giết người ngay không? Người có quyền gì nói về Lạc nhi của ta!

Lăng Thiên Ngạo lúc này đã tức giận đến tột cùng.

- Tiểu tiên dù chết cũng không hề hối tiếc, nhưng có một điều ta muốn nói cho ma quân biết, ta thân là Nguyệt Lão nên hiểu rõ chuyện tình ái trên thế gian nhất, kể cả tình duyên của Ma quân cùng Bạch cô nương, ta chỉ mong ngài nhớ một điều rằng: " Có chân ái ắt hữu duyên, dù ngàn kiếp vẫn chưa muộn màng"

Nghe Nguyệt Lão nói đến đây, Lăng Thiên Ngạo dường như đã hết tức giận, mừng rỡ hỏi hần:

- Ý người là nói, ta vẫn có thể gặp lại Lạc nhi?

- Thiên cơ bất khả lộ! Tiểu tiên chỉ nói đến đây, mong ngài hiểu được, ta xin mạn phép cáo lui.

Đến khi Nguyệt Lão rời đi hần, Lăng Thiên Ngạo vẫn chưa hết bồi hồi, trong đầu chỉ nghĩ rằng:

- Ta có thể gặp lại Lạc nhi, gặp lại tiểu hồ ly của ta.. có thể, có thể!!!

*****

Tròn một trăm năm trôi qua, Lăng Thiên Ngạo vẫn chờ nàng, có điều hần đã từ bỏ tửu rượu, vì hần muốn gặp lại Lạc Lạc trong lúc tỉnh táo nhất.

- Chủ nhân! Có một cô nương xinh đẹp đưa cho ngài thứ này!

Một tên yêu quái từ cửa điện chạy lại.

Lăng Thiên Ngạo lúc này đang họa chân dung Lạc Lạc, nghe thấy tên yêu quái bẩm báo khiến tay cầm bút của hần bỗng chốc run nhẹ.

Nghĩ đến điều gì đó hần càng mất bình tĩnh, nhận chiếc hộp nhỏ nhún nhia.

- Người ra ngoài đi!

Giọng hần có chút run rẩy.

Hần từ từ mở nắp hộp ra, bên trong là túi túi hương nhỏ mang mùi thảo dược và một phong thư.

Lăng Thiên Ngạo liền cảm thấy hốt hoảng, chạy thật nhanh ra ngoài tìm kiếm bóng dáng ấy, hần hỏi mấy tên tiểu yêu canh giữ.

- Cô nương lúc này đâu?

Hần khẩn trương hơn bao giờ hết.

-Bẩm Ma quân, nàng vừa rời khỏi, còn nói rằng ngài phải đọc phong thư, đừng nên vội tìm nàng, tiểu nhân đang định tìm ngài bẩm báo...

Phút chốc, Lăng Thiên Ngạo cảm thấy như nghẹt thở, hần vội ở phong thư chỉ vọn vẹn mấy chữ:

- Đêm nay ở nhân gian có lễ hoa đăng, mong Ma quân bỏ chút thời gian cùng ta dạo chơi, không gặp không về...!

Bên dưới còn có một dấu chân hồ ly nho nhỏ.

Lăng Thiên Ngạo cảm thấy không thể tin, chẳng lẽ cuối cùng hần đã chờ được nàng.

- Lạc nhi của hần về rồi!

*****

Đêm ở nhân gian giờ đây thật náo nhiệt, đèn hoa đủ loại treo trên phố... Thế nhưng lúc này Lăng Thiên Ngạo không có thời gian thưởng thức, hần chỉ một lòng tìm kiếm một bóng dáng, bóng dáng ấy ngàn năm qua luôn ở trong tim hần khiến hần càng nhớ càng đau...

Hần đi đến một gian hàng nhỏ thì bất chợt thấy một thân ảnh nhỏ bé quen thuộc đang quay lưng, trên ta cầm 1 xâu kẹo hồ lô. Thời gian như ngừng lại, hần không dám gọi nữ nhân kia quay lại, bởi hần sợ khi nàng ta quay lại hần sẽ phát hiện đó không phải là khuôn mặt hần tìm kiếm, hần sợ tia hi vọng lần nữa lại bị dập tắt.

Rồi nữ nhân kia quay lại, nàng đang gặm một chiếc đùi gà, không thể sai được.. là ánh mắt ấy, nụ cười ấy, là gương mặt ngày đêm hắn nhớ nhung, Lăng Thiên Ngạo không dám lên tiếng, không dám chớp mắt bởi hắn sợ mọi thứ lúc này chỉ là mộng, là hư ảo.

- Ngạo! Chàng cuối cùng cũng tới!

Miệng nàng vẫn ăn đùi gà, mỉm cười nhìn hắn.

Hắn dường như bất động, bao nhiêu cảm giác hiện lên trong lòng hắn, có vui, có chút đau, có chút sợ hãi, hắn sợ mọi thứ đều là mộng.

- Lạc.. Lạc nhi! Là nàng sao?

Hắn có run rẩy nhẹ hỏi.

Lạc Lạc có chút ngẩn người, vội chạy đến bên hắn, đưa bàn tay nhỏ bé sờ lên trán hắn:

- Ngạo! Chàng bị bệnh a~~ Đương nhiên là ta, hay ngàn năm không gặp chàng đã sớm quên dung mạo của ta rồi?

Lúc này hắn cảm thấy mọi thứ như vỡ òa, mọi cảm xúc đều hóa thành hành động, hắn ôm nàng vào lòng, không dám ôm chặt quá chỉ sợ nàng hóa thành ảo ảnh cũng không dám ôm quá nhẹ chỉ sợ nàng sẽ biến mất. Hắn ôn nhu ôm nàng, cảm nhận được hơi ấm, hương được nhẹ nhàng trên người nàng.

- Lạc nhi, nàng quay về rồi, quay về rồi!!!

Thì ra năm đó xong khi bị Liên Tuyết hãm hại đồng thời trúng Thiên Kiếp, lúc hồn phách của nàng dần tan ra thì bỗng chốc được một nguồn sức mạnh nào đó gắn kết lại, đưa hồn phách của nàng về lại Hồ tộc. Trưởng lão Hồ tộc đã đem hồn phách của nàng phục hồi lại, sau đó giúp nàng có lại nội đan cùng thân xác, nàng tuy còn trí nhớ nhưng đã mất hết pháp lực, thậm chí không thể hóa thành người, phải tu luyện lại từ đầu. Sau nàng trưởng lão Hồ tộc đã nói cho nàng biết chính Quan âm bồ tát đã cứu nàng, giúp nàng kiếm lại nội đan đã mất. Quan âm là vì thấy nàng một lòng hướng thiện, học y cứu người nên đã ra tay phổ độ.

Nghe lời nàng kể, Lăng Thiên Ngạo cảm thấy một trận đau xót:

- Sao nàng lúc đó không đến tìm ta?

- Chàng nhà! Lúc đó ta phải tu luyện lại từ đầu, vì mất hết căn cơ nên 800 năm mới có thể miễn cưỡng biến thành người, tuy nhiên chỉ biến được đúng một ngày lại trở về thân hồ ly, tu thêm mấy trăm năm nữa mới có thể hoàn toàn biến hóa bình thường, lúc đó mới dám tới gặp chàng, nếu không sợ lại nhìn thấy chàng đau lòng a

~~Lạc Lạc phần nộ giải thích.

- Nàng có biết không nhìn thấy nàng ta đau khổ gấp vạn lần, nàng cũng thật nhẫn tâm!

Hắn tuy nói lời trách móc nhưng vẫn ôn nhu véo nhẹ chóp mũi nàng.

- Chàng..chàng còn nói, đừng tưởng ta ở Hồ tộc không biết chàng làm bao nhiêu chuyện xấu, bây giờ còn làm cả Ma quân rồi đấy, lúc này ta còn quên hành lễ với Ma quân đại nhân nha.

Nàng hướng hắn liếc nhẹ.

- Ta không cần làm Ma quân gì hết, ta chỉ là nam nhân của nàng!!

Hắn khẽ nói, ánh mắt đầy chân thành.

Lạc Lạc hơi ngây người, nhìn hắn:

- Ngàn năm không gặp chàng ngày càng dẻo miệng!

Nàng cười nhẹ nói đùa với hắn.

- Lạc nhi! Nàng đánh ta xem thử ta có đau không? Ta sợ đây chỉ là mộng, khi ta tỉnh dậy nàng sẽ biến mất.

Hắn nhìn nàng thành khẩn.

- Hảo! Chàng mau nhắm mắt lại!

Nghe lời nàng, hắn nhắm mắt lại, thế nhưng nàng không đánh hắn lại bất ngờ dăng lên đôi môi mềm, nàng nhẹ hôn hắn, chiếc lưỡi dính hương càn quét vào miệng hắn, bá đạo mạnh mẽ chẳng khác gì nụ hôn của hắn năm xưa, mà hắn cũng nhiệt tình đáp lại gấp bội. Dây dưa quẩn quít một hồi, hai người tự động buông ra, Lăng Thiên Ngạo vẫn duy trì nét cười đậm, còn nàng thì thở hổn hển, mặt mày ửng đỏ.

- Thế nào? Chàng tin đây không phải là mộng chưa?

Nàng đỏ mặt hỏi hắn.

- Ta tin, ta tin rồi,.. Lạc nhi, nàng quay về thật rồi!!!

Hắn vui mừng khôn xiết, cuối cùng tiểu hồ ly của hắn đã trở về.

Hai người lại ôm nhau triền miên một hồi, Lạc Lạc mới nhẹ giọng chân thành.

- Thật ra ta vẫn luôn nợ chàng một câu nói, đó là: " Ta yêu chàng!!"

- Ta cũng vậy, ta yêu nàng, tiểu hồ ly của ta!!!!

*****

" Có chân ái ắt hữu duyên, dù ngàn kiếp vẫn chưa muộn màng..."

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ho-ly-cua-ta>